

Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У 11596/10 (2009)
21.10.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Љиљане Максимовић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби А.А. из ..., који заступа пуномоћник Миленко Анђелић, адвокат из Београда, Далматинска 9, поднетој против закључка Дирекције за реституцију Републике Србије, Београд, Немањина 4, бр.46-00-1150/08-03 од 16.07.2009. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.10.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним закључком је одбачен захтев тужиоца за повраћај дела стамбене зграде у ...,, на КП бр., ЗКУЛ ..., КО ..., због непостојања услова за вођење поступка.

У тужби, поднетој Врховном суду Србије дана 11.09.2009. године и

заведеној под посл. бр. У.6505/09, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа због погрешне примене закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Истиче да су „ФНРЈ, односно СФРЈ биле одвојене од цркве, те да сходно томе државни органи нису ни потврдили, нити су могли оверити и потврдити евентуалне тврдње Евангеличке хришћанске цркве а.в. како је иста у правном континуитету са евангеличким црквама пре Другог светског рата а такав статус није познат ни Министарству вера“. Наводи да је Евангеличка хришћанска црква „заправо била и остала црква Евангелика мађарске националности“. Поистовећује Немачку евангеличко-хришћанску цркву а.в. у Краљевини Југославији са њеним члановима, односно верницима, износећи, између осталих, тврдњу да органи Евангеличке цркве Немачке „легитимно представљају расељене припаднике предратне Немачке евангеличке цркве у Краљевини Југославији“. Даље упоређује однос Евангеличке цркве Немачке и Немачке евангеличко-хришћанске цркве А.В. у Краљевини Југославије са односом појединих епархија Српске православне цркве у иностранству са самом црквом, односно однос бискупије Римокатоличке цркве у Србији са Ватиканом, односно папом, као верским поглаваром РКЦ. Наводи да је Дирекција одбила да уврсти изјаву Евангеличке цркве Немачке (ЕКД) у релевантне доказе. Указује на то, да тужени није правилно применио закон, између осталог, и са разлога што је, као државни орган, био у обавези да прихвати, као обавезујуће, мишљење, односно одлуку већине цркава: СЕАВЦ у Србији, Евангеличке цркве у Хрватској и Евангеличке цркве у Немачкој. Истиче да тужени није правилно применио Закон о евангеличко хришћанским црквама из 1930.године и да полази од стриктне одвојености Словачке и Немачке евангеличке цркве. Сматра да је примена закона од стране туженог у побијаном закључку погрешна и ван историјског контекста, јер Закон о реституцији у погледу имовине Немачке евангеличке цркве има за циљ да исправи нехумани однос и колективно кажњавање грађана немачке националности. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи, те утврди да је тужилац, А.А., ...,, у целости власник кат.парцеле ..., ЗКУЛ бр...., КО

У одговору на тужбу, тужени орган је, остајући у свему при разлозима, датим у образложењу оспореног закључка, предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова 1. 01. 2010. године на основу чл.77. ст.1. Закона о управним

споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09) и чл. 29. ст. 1. и чл. 90. ст. 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08 и 104/09).

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Управни суд је оценио:

-тужба није основана.

Из образложења оспореног закључка произилази да је тужени орган одбацио захтев А.А. за повраћај предметне катастарске парцеле у КО ..., након што је, увидом у списе предмета и мишљење Министарства вера Републике Србије бр.08-00-11/2009 од 12.06.2009.године и Покрајинског секретаријата за прописе, управу и националне мањине АП Војводина 101-08-20/2009-03 од 12.05.2009.године, утврдио непостојање услова за покретање поступка, из разлога што је нађено да се А.А., који је основан текгодине у оквиру Словачке евангеличке цркве а.в. у Србији, без својства правног лица, не може сматрати правним следбеником Немачке Евангеличко хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији, те самим тим, а у смислу члана 6. и члана 24. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, није активно легитимисан за подношење захтева за реституцију предметне имовине.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца.

Одредбом члана 6. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама („Службени гласник РС“ бр.46/2006) прописано је да право на враћање имовине припада црквама и верским заједницама, односно њиховим правним следбеницима, у складу са важећим актима цркава и верских заједница, а чланом 24. овог Закона, да су, између осталог, странке у поступку враћања имовине црква, односно верска заједница, или њен правни следбеник.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о црквама и верским заједницама („Службени гласник РС“ бр.36/06) прописано је да су традиционалне цркве оне, које у Републици Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Српска Православна црква, Римокатоличка црква, Словачка Евангеличка црква а.в., Реформатска хришћанска

црква и Евангеличка хришћанска црква а.в., док се чланом 13. истог закона, Словачкој евангеличкој цркви а.в., Реформатској хришћанској цркви и Евангеличкој хришћанској цркви а.в. признаје континуитет са правним субјективитетом стеченим на основу Закона о Евангеличко-хришћанским црквама и о Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије („Службене новине Краљевине Југославије“ бр.95/30).

Параграфом 1. Закона о евангеличко-хришћанским црквама и о Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије је било прописано да евангелици аугсбуршког вероисповедања (лутерани) у Краљевини Југославији сачињавају две засебне, једну од друге независне евангеличко-хришћанске цркве аугсбуршког вероисповедања Краљевине Југославије: словачку и немачку, а параграфом 4. да су исте и реформована хришћанска црква, као и њихова црквено-аутономна тела правна лица.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и чињеницу да је у проведеном поступку, на основу приложене документације и мишљења надлежних органа, утврђено да су у Краљевини Југославији постојале две засебне, једна од друге независне, партикуларне Евангеличке цркве, словачка и немачка, које су, на основу Закона о евангеличко-хришћанским црквама и о Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије из 1930.године, стекле свој легитимитет и правни субјективитет у Краљевини Југославији, те да је Немачка евангеличко - хришћанска а.в. црква у Краљевини Југославији са Евангеличком црквом у Немачкој имала само „духовну везу“, као и да је након Другог светског рата Евангеличко хришћанска црква а.в. у НР Србији наставила са радом уместо Немачке Евангеличко-хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији, те да је, у складу са чланом 13. Закона о црквама и верским заједницама, као традиционална црква, и данас призната и регистрована у Републици Србији под именом Евангеличко хришћанска црква а.в. у Србији, то је основано тужени, на основу члана 115. ст. 2. Закона о општем управном поступку, утврдио да у конкретном случају нема услова за покретање поступка, па је правилно донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка.

Наводи тужбе не могу довести до другачије оцене законитости оспореног закључка, јер овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање у вези постојања услова за покретање предметног поступка, односно да је А.А., у смислу чл.6. и чл.24. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, активно

легитимисан за подношење захтева за реституцију предметне имовине.

Као неоснован је оцењен навод тужбе да су ФНРЈ, односно СФРЈ, биле одвојене од цркве, те да сходно томе државни органи нису ни потврдили, нити су могли оверити и потврдити евентуалне тврдње Евангеличке хришћанске цркве а.в. како је иста у правном континуитету са Евангеличким црквама пре Другог светског рата, а да такав статус није познат ни Министарству вера, са разлога што је одредбом члана 10. ст.1. Закона о црквама и верским заједницама, прописано да су традиционалне цркве оне, које у Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Српска православна црква, Римокатоличка црква, Словачка евангеличка црква а.в., Реформатска хришћанска црква и Евангеличка хришћанска црква а.в.

Такође је као неоснован оцењен навод тужбе, да је Евангеличка хришћанска црква, заправо, била и остала црква Евангелика мађарске националности, а са разлога што се из дописа Министарства вера од 12.06.2009.године упућеног туженом види да је Немачкој евангеличкој цркви после рата конфискована имовина, да је у Србији са радом наставила Евангеличка црква Србије, са седиштем у Суботици, а припадници цркве су већим делом били Мађари са севера Бачке, да је Устав Евангеличко-хришћанске цркве НР Србије донет 1955.године, да је Евангеличка црква у Србији 1972.године укључена у Словачку евангеличку цркву, као мађарски сениорат, те да је 1998.године дошло до поновног успостављања Евангеличке хришћанске цркве у Суботици.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе чл.41. ст.2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ бр.46/96), који се примењује на основу одредбе чл.77. ст.1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09) тужбу одбио и одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.10. 2010. године, 11 У. 11596/10 (2009)

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС